

РЕШЕНИЕ

№ 4742

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело № 20231110128991 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена от „С.в.“ АД искова молба срещу М. А. П., с която са предявени обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД** с искане да се постанови решение, с което да се признае за установено между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумите както следва: **1497,32 лева** – главница, представляваща стойност на потребена вода за периода от 11.05.2018 г. до 10.07.2022 г., ведно със законната лихва от 19.10.2022 г. до изплащане на вземането; **161,49 лв.** – мораторна лихва за периода от 11.06.2018 г. до 10.07.2022 г., *за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 56671/2022 г., по описа на СРС, 180-ти състав.*

В исковата молба ищецът излага твърдения за наличие на облигационно отношение, възникнало с ответника, въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период ВиК услуги (доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води) в посочения обект, като купувачът не е заплатил дължимата цена. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Ответникът твърди, че от 2021 г. не е собственик на имота, а от 2012 г. не бил ползвател. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Излага, че за претендирания от ищеца период в имота не е потребявана вода. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422 от ГПК с правно

основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите.

За основателността на заявената претенция в тежест на ищеца е да докаже пълно и главно по делото, че ответникът е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза поне на претендираните суми.

По възражението за изтекла погасителна давност в тежест на ищеца е да установи, че са се осъществили факти, при които законът предвижда спиране или прекъсване на погасителната давност.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Законът изрично урежда кои лица са потребители на В и К услуги. Според § 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (обн. ДВ бр. 18/25.02.2005г.), потребители на водоснабдителните и канализационните (В и К) услуги по чл. 1, ал. 1 от закона са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи получаването на ВиК услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от ДКЕВР към МС. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в поне един централен и един местен ежедневник, без да е необходимо изричното им писмено приемане от абонатите.

Предмет на настоящото производство са задължения за доставени ВиК услуги за имот, находящ се в /адрес/. От приобщените по делото писмени доказателства се установява, че през исковия период ответникът М. П., в качеството му на собственик на процесния недвижим имот е имал качеството потребител на ВиК услуги. Обстоятелството, че през исковия период ответникът е бил носител на правото на собственост намира опора в приложеното на л. 21 по делото копие на Справка от Агенцията по вписванията по персоналната партида на ответника М. П.. От вписването на л. 37 от справката /л. 39 по делото/, под № 36 /пореден номер по справката/ се установява, че ответникът е придобил правото на собственост върху процесния имот през 2007г., чрез договор за покупко-продажба. Изводът, че ответникът е бил собственик на имота през исковия период намира опора и в останалите, приобщени по делото писмени доказателства, в частност приложеното на л. 8 копие на протокол на ОС на процесната етажна собственост, копие на талон за пломбиране на водомер /л. 13/, който талон е подписан за клиент от М. П., уведомително писмо л. 14, подписано за клиент от ответника. Изводът, че през исковия период ответникът е бил носител на правото на собственост на обекта, намира опора и в заявеното в отговора на исковата молба, в който се сочи, че М. П. е бил собственик до 2021г. Настоящият съдебен състав намира за недоказани твърденията на ответника, че от 2021г. не е собственик на недвижимия имот, тъй като същият бил продаден, доколкото към отговора е представено единствено копие на уведомление за обявена публична продажба на имота, от което се установява, че по изпълнително дело № 20128380409340 по описа на ЧСИ Милен Бъзински е насрочена публична продажба на описания имот, която е продължила един месец от 21.06.2021г. до 21.07.2021г. Не са ангажирани, обаче, каквито и да било доказателства от ответника, че е обявен купувач по реда на чл. 492 ГПК или чл. 493 ГПК, респективно не се установи по делото че правото на собственост е преминало

върху друг субект.

Налице е и втората кумулативно изискуема се предпоставка за уважаване на предявения иск, а именно, че ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект. Този извод намира опора в техническата част на допуснатата комплексна съдебно-техническа и съдебно счетоводна експертиза, която съдът кредитира като пълна, мотивирана и изготвена от лица, притежаващи нужните знания и професионална квалификация. Видно от заключението на инж. Я., процесният имот е водоснабден, като през исковия период ищцовото дружество е доставило 551.19 куб. вода на стойност 1497.32лв.

По гореизложената аргументация следва извода, за основателност на заявената искова претенция.

С оглед изложеното съдът следва да разгледа възражението, формулирано с отговора на исковата молба за погасяване по давност на част от вземанията на ищеца.

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3/2011 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чието падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл вземанията на ищцовото дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което същите са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при сročните задължения, каквито са процесните за главници, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставените ВиК услуги са възникнали като сročни – според чл. 31, ал. 2 от Общите условия на водоснабдителното дружество от 2006 г., респ. чл. 33, ал. 2 от ОУ от 2016 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Следователно за всяка една от претендираните от ищцовото дружество главници, касаещи процесния период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срокът за тяхното заплащане.

Съгласно процесуалноправната разпоредба на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК.

В процесния случай заявлението е депозирано на 19.10.2022г., респективно погасени по давност са вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 19.10.2019г.

В таблица № 1 към изготвената комплексна съдебно-техническа и съдебно счетоводна експертиза /л.77/ са посочени номерата на фактурите, за каква стойност са същите и датата на издаването им, респективно погасени по давност са задълженията за периода 11.05.2018г. – м.08.2019г. вкл.

За останалата част от периода 01.09.2019г. – 10.07.2022г., видно от Таблица № 3 в заключението на вещите лица, са доставени ВиК услуги на стойност **1109.29лв.**, за която част исковата претенция се явява основателна. Над тази сума, до максимално предявения размер от 1497.32лв. или за разликата от 388.03лв. искът е неоснователен.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно общите условия на ищцовото дружество, плащането на цената на доставяните услуги е дължимо в 30-дневен срок от датата на фактурирането за съответния месец / чл. 31, ал. 2 от ОУ /. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД след

изтичането на този срок потребителят на услугите изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД върху неизпълнените задължения. Дължимата се мораторна лихва върху уважената част на претенцията за доставени ВиК услуги за периода 01.09.2019г. – 10.07.2022г. е в размер на 143.47лв. за периода 31.10.2019г. – 10.07.2022г., след приспадане на размера на лихвите, върху погасените по давност вземания

По изложената аргументация следва извода за частична основателност на заявената акцесорна претенция, като същата се явява основателна за сумата от **143.47лв.**, като над тази сума до максимално предявения размер от 161.49лв. или за разликата от 18.02лв., искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора, с оглед уважената и отхвърлена част на заявените претенции, следва да бъдат разпределени разноските по делото.

Предявени са искиви претенции за суми в общ размер на 1658.81лв., уважената част е в размер на 1252.76лв., респективно отхвърлената част е в размер на 406.05лв.

На ищеца следва да се признаят разноски в общ размер на 859.89лв., от които 33.18лв. – държавна такса в заповедното производство, 50.00лв. – юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, 600.00лв. – депозит вещи лица в исковото производство, 100.00лв. – юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и 76.71лв. – държавна такса в исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца разноски с оглед уважената част на исковите в размер на **649.40лв.**

На ответника следва да се признаят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800.00лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответника разноски с оглед отхвърлената част на исковите в размер на **195.83лв.**

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че М. А. П., ЕГН ***, дължи на „С.в.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес./ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумите както следва: 1109.29лв. – доставени, но незаплатени ВиК услуги за периода 01.09.2019г. – 10.07.2022г. до имот, находящ се в /адрес/, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.10.2022г. до окончателно изплащане на сумата и 143.47лв. – мораторна лихва за периода 31.10.2019г. – 10.07.2022г. върху стойността на доставени ВиК услуги, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 56671/2022 г., по описа на СРС, 180-ти състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** претенцията с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите, в частта, за сумата от 388.03лв. за периода 11.05.2018г. – м.08.2019г.вкл., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.10.2022г. до окончателно изплащане на сумата и **иска с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД, в частта, за сумата от 18.02лв.** – мораторна лихва за периода 11.06.2018г. – 30.10.2019г., като неоснователни.**

ОСЪЖДА М. А. П., ЕГН ***, на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, да заплати на „С.в.” АД, ЕИК *****, сумата от 649.40лв. – разноски с оглед**

уважената част на исковите.

ОСЪЖДА „С.в.” АД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на М. А. П., ЕГН *****, сумата от 195.83лв. - разноси с оглед отхвърлената част на исковите.**

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____